

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Οι νέες εξελίξεις στην μπάντα των FM και συγκεκριμένα η διαδικασία μοιράσματος των συχνοτήτων μέσω της έκδοσης νέων αδειών μας οδήγησε σε αυτή την εκδήλωση - συζήτηση για το αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό ραδιόφωνο, τη στάση του απέναντι στις νέες εξελίξεις αλλά και το συντονισμό των κινήσεων αλληλεγγύης αυτών που θα επιλέξουν κάτι τέτοιο.

Τα πράγματα δε διαφέρουν αρκετά από την αναδιάρθρωση της μπάντας στη Θεσσαλονίκη (αλλά και μάλλον εδώ στην Αθήνα) το 92, αν και οι συνθήκες φαντάζουν τώρα πιο ώριμες από την πλευρά του κράτους για την επιβολή των σχεδίων του στο χώρο της ραδιοφωνίας.

Τα γεγονότα του 92 είναι λίγο ως πολύ σε όλους σας γνωστά: μετά τα πρώτα χρόνια "χάους" στην μπάντα επιχειρήθηκε το ξεκαθάρισμα με την έμμεση επιβολή υπέρογκων εξόδων μεταφοράς των κεραίων από την Άνω Πόλη στο Χορτιάτη, σε χώρους που... άμεσα παραχωρούσε ο νομάρχης σε όσους είχαν άδεια εκπομπής. Μια μεταφορά που οδήγησε επιπλέον σε πολλαπλασιασμό των μηνιαίων τακτικών εξόδων λόγω αύξησης της ισχύος. Ακολούθησε το κλείσιμο όσων δεν μπορούσαν να αντεπεξέλθουν στα μέτρα αυτά με αποτέλεσμα άλλοι να εξαφανιστούν, άλλοι να ψάξουν τρόπους "εκσυγχρονισμού" και διασυνδέσεις με την εξουσία για να έχουν μια θέση στα FM και το αυτοδιαχειριζόμενο ραδιόφωνο να συγκρούεται με τις δυνάμεις καταστολής και να σύρεται σε δίκες που εκκρεμούν ακόμα.

1/4σοι επιβίωσαν από την αναδιάρθρωση της ραδιοφωνίας το 92 αφέθηκαν στη ζούγκλα της ελεύθερης αγοράς η οποία, ως γνωστόν, δε χωράει όσους δεν είναι καλοί επενδυτές και δεν έχουν τη στήριξη της εξουσίας. Το Ρ. Ουτοπία με μεγάλες προσπάθειες κατάφερε να αντεπεξέλθει στην οικονομική πραγματικότητα που προέκυψε και να συνεχίσει την αυτόνομη ραδιοφωνική του πορεία μέχρι σήμερα. Φτάνουμε λοιπόν σήμερα στις αρχές του 97 όπου η απρόσμενα γρήγορη εφαρμογή του νόμου του Βενιζέλου μας βάζει σε μια νέα, μακρά διαδικασία προσπαθειών επιβίωσης του σταθμού. Αυτή η επιχειρούμενη αναδιάρθρωση της μπάντας εμπεριέχει όπως και η προηγούμενη το "οικονομικό φίλτρο" μέσω του οποίου μπορεί να γίνει ένα πρώτο ανώδυνο για την εξουσία ξεκαθάρισμα των ανεπιθύμητων 'σταθμών από τους εναπομείναντες. Συγκεκριμένα η αίτηση για επαγγελματική άδεια - που θα εξηγήσουμε στη συνέχεια το γιατί είναι αναπόφευκτη λύση για εμάς - απαιτεί για παράβολα, πληρωμές επαγγελματιών, για την υποβολή της αίτησης και για διάφορα άλλα έξοδα, ένα τεράστιο ποσό της τάξης του 1,5 εκατομμυρίου και μάλιστα μέσα στο μήνα που περνάμε. Μαζί με αυτά τίθεται ως όρος, αν πάρει κανείς την άδεια, της μεταφοράς από το Χορτιάτη στην περιοχή Νεοχωρούδας Ωραιόκαστρου, μέρος στο οποίο θα δημιουργηθεί πάρκο κεραίων τα έξοδα κατασκευής του οποίου θα βαρύνουν τους σταθμούς.

Το κερασάκι στην τούρτα τώρα είναι ότι σε δεύτερο επίπεδο το κράτος μπορεί απευθείας - αφού αυτό εκδίδει τις άδειες - να κόψει όποιον δεν ικανοποιεί τις προδιαγραφές που θέτει: ελεγχόμενος λόγος, ικανοποιητική επένδυση. Ο νόμος φροντίζει πολύ καλά για αυτό καθώς, με τη διαδικασία των κριτηρίων και των μορίων προμοδοτεί τους οικονομικά ισχυρούς (βιωσιμότητα της επένδυσης, ύψος επένδυσης, αριθμός εργαζομένων κ.ά. είναι κάποια από τα κριτήρια), ενώ προβλέπει και ικανοποιητικό αριθμό μορίων για την "κοινωνική προσφορά" του κάθε σταθμού που εύκολα μπορούμε να καταλάβουμε τι σημαίνει.

Αξίζει να σημειώσουμε εδώ ένα καινούργιο στοιχείο που εμπλέκεται στην όλη αυτή μακρόχρονη προσπάθεια των αφεντικών να βάλουν σε μια τάξη τα αγαπημένα τους Μ.Μ.Ε. Το διεθνές εμπόριο του θεάματος πιέζει για τη δημιουργία σε όλες τις χώρες της Ε.Ε. νομικού πλαισίου που προστατεύει την ελεύθερη διακίνησή του με την ελληνική να θεωρείται από τις πιο προβληματικές (αυξημένη τηλε-ράδιο-κασετο-πειρατία). Αυτό εξηγεί και την εσπευσμένη μεταφορά της διαδικασίας κατάθεσης των αιτήσεων στη Θεσσαλονίκη ενώ στην Αθήνα έχει παγώσει η εξέτασή τους, καθώς βέβαια μέσα στα χαρτιά της αίτησης προβλέπεται και η ρύθμιση των υποχρεώσεων προς την ΑΕΠΠ.

Οι εξελίξεις αυτές οδήγησαν το ρ. Ουτοπία σε μια σειρά εσωτερικών διαδικασιών ώστε να αποφασισθεί ποια θα είναι η στάση του στα νέα δεδομένα. Έτσι μας έγινε από την αρχή φανερό ότι η αίτηση για άδεια είναι αναπόφευκτη αν θέλουμε να συνεχίσουμε να έχουμε την ίδια εμβέλεια και δυναμική, μιας και σε διαφορετική περίπτωση μπαίνουμε σε περιπέτειες που δεν είναι δυνατό να αντιμετωπιστούν (κλείσιμο του ρεύματος του πομπού στο Χορτιάτη ο οποίος δεν περιφρουρείται, ασφαλιστικά μέτρα εναντίον κάποιων μελών κ.ά.).

Στα πλαίσια της στάσης του ρ. Ουτοπία απέναντι στα νέα δεδομένα εντάσσεται και η απόφαση για κοινή αίτηση και συμπόρευση με το ρ. Κιβωτός με δεδομένη τη διατήρηση της αυτονομίας του κάθε σταθμού και πάντα στη βάση των κοινών αρχών των δύο σταθμών, όπως αυτά διαμορφώθηκαν μετά την καινούργια σύνθεση του ρ. Κιβωτός. Αυτή η απόφαση των προέκυψε από το γεγονός ότι η κοινή αίτηση μας φέρνει πιο κοντά στο να πάρουμε έρτω μία άδεια και επιπλέον βγάζει το ρ. Κιβωτός από το οικονομικό αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει με τη νέα κατάσταση.

Για τις κινήσεις μας από εδώ και πέρα έχουμε αποφασίσει να διατηρήσουμε μέχρι και το τέλος της διαδικασίας έκδοσης νέων αδειών ένα σταθερό επίπεδο δημοσιοποίησης και πολιτικής πίεσης, με κορυφώσεις στα σημεία όπου παίζονται σημαντικά ζητήματα (π.χ. η στιγμή της κατάθεσης της αίτησης, η στιγμή της εξέτασής της κ.ά.). 1/4σον αφορά στο χαρακτήρα και το περιεχόμενο των κινήσεων των δύο σταθμών, είναι φανερό ότι θα στηρίζονται στα πλαίσια των αρχών που τους διέπουν δηλαδή, σε γενικές γραμμές, ενάντια στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση ενάντια σε κάθε μορφής εθνικισμό, ρατσισμό, σεξισμό, ιεραρχικές δομές και μακριά από οποιαδήποτε σχέση με Μ.Μ.Ε., και εκπροσώπους του μουσικού και καλλιτεχνικού star system. Θέλουμε να κάνουμε σαφές και να γίνει από όλους αντιληπτό ότι μόνο μέσα σε αυτά τα πλαίσια θέλουμε να εκφραστούν και όσοι θα κινηθούν για αλληλεγγύη.

Θα θέλαμε όμως να σας παρουσιάσουμε συνοπτικά και την πορεία του ρ. Ουτοπία τα στοιχεία που καθορίζουν το χαρακτήρα του, όπως εμείς τα αντιλαμβανόμαστε, μέσα στην τελευταία μεγάλη περίοδο του.

Η καταστολή του 92 έφερε το ρ. Ουτοπία μπροστά σε σημαντικά ζητήματα και σε σειρά αλλαγών σε όλους τους τομείς της λειτουργίας του. Βρεθήκαμε μπροστά σε μια ολομέτωπη επίθεση των αφεντικών, την οποία έπρεπε να απαντήσουμε κατά τέτοιο τρόπο ώστε να κατορθώσουμε να συνεχίσει να υπάρχει το ρ. Ουτοπία, όχι γενικά ούτε ως ένα διαφορετικό ραδιόφωνο, αλλά σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά που ισχυρίζεται. Βρεθήκαμε λοιπόν μπροστά στους σχεδιασμούς του δήμου και της εισαγγελίας και τις επιδρομές των ΜΑΤ, αλλά και σε σειρά εσωτερικών προβλημάτων που είτε πρωτοεμφανίζονταν είτε η μέχρι τότε λειτουργία μας δεν τα είχε αναδείξει σε κεντρικά. Από οικονομικά ζητήματα μέχρι ζητήματα περιεχόμενου, από ζητήματα τρόπου λειτουργίας και άμεσης δημοκρατίας στο εσωτερικό μέχρι ζητήματα απεύθυνσης και στάσης απέναντι στην εξουσία, τέθηκαν οριακά και επιτακτικά ζητήματα λύση, όλα, ουσιαστικά, ως ένα ζήτημα αυτό του χαρακτήρα του σταθμού που καθορίζεται ταυτόχρονα από αυτά που λέμε και αυτά που κάνουμε.

Μια μεγάλη συζήτηση άνοιξε μέσα στην Ουτοπία (και όχι μόνο), μια συζήτηση που συνεχίζεται ακόμα (με άλλες αφορμές και με νέους διαρκώς ανθρώπους) και που, όσο καταλήγει, τόσο γεννά και νέα ζητήματα.

Κεντρικό και πρώτο στην όλη συζήτηση ήταν το ζήτημα του περιεχόμενου - του χαρακτήρα του σταθμού, καθώς αυτός θα έπρεπε να καθοριστεί σαφώς και άμεσα ώστε να ικανοποιεί δύο στόχους. Να αποτελεί για εμάς την οδηγό παράσταση που θα νοηματοδοτεί αφενός την κίνησή μας και αφετέρου θα την καθορίζει και, να αποτελεί για τον κόσμο στον οποίο απευθυνόμαστε το λόγο για τον οποίο θα μας στηρίζει ή όχι, τον όρο με τον οποίο θα μας κρίνει διαρκώς για το κατά πόσο συνεχίζουμε να είμαστε συνεπείς σε αυτά που λέμε.

Γρήγορα καταλάβαμε ότι το μέχρι τότε πλαίσιο, αυτό που γενικά οριζόταν τότε (όχι μόνο από την Ουτοπία αλλά και από άλλες αντίστοιχες συλλογικότητες) ως εναλλακτικό ή αυτοδιαχειριζόμενο, το οποίο θα περιγράψουμε ποιο ήταν ακριβώς για την Ουτοπία στη συνέχεια, δεν ήταν ικανό να δώσει ένα σαφές στίγμα που να ικανοποιεί την ανάγκη που παραπάνω περιγράψαμε. Αυτό το καταλάβαμε όταν ήρθε η στιγμή να δούμε τι λόγο θα βγάλουμε και τι κινήσεις θα κάνουμε, αλλά και σε ποιους θα απευθυνθούμε για αλληλεγγύη. Βρεθήκαμε μπροστά στο τραγικό γεγονός, επικαλούμενοι όλοι τις αρχές του ρ. Ουτοπία, να καταλήγουμε σε 2 ή και 3 όχι απλά διαφορετικές αλλά συχνά και αντίθετες απόψεις και στάσεις. Και βέβαια εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι αν εμείς οι ίδιοι δεν κατανοούμε με τον ίδιο σαφή τρόπο τις αρχές του σταθμού, πόσο μάλλον αυτοί στους οποίους απευθυνόμαστε. Την περίοδο της καταστολής επιλέξαμε τη μέση οδό, την απεύθυνση με έναν τρόπο που να είναι κοινά αποδεκτός χωρίς να ικανοποιεί πλήρως κανέναν, επιλέγοντας όμως να μην κυριαρχήσει κανείς σε βάρος του άλλου.

Το ζήτημα αυτό δε θέλησε κανείς όμως να μείνει άλυτο και έτσι αμέσως μετά την εγκατάσταση στο Χορτιάτη ξεκινήσαμε μια μεγάλη συζήτηση. Διαπιστώσαμε και πάλι ότι οι διαφορές μεταξύ μας ήταν μεγάλες, ότι δεν ήταν εύκολο να καταλήξουμε σε κάτι που θα ικανοποιούσε το σύνολο των αντιλήψεων όλων (από ό,τι αποδείχτηκε στη συνέχεια οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, δε θέλαμε και κάτι τέτοιο). Η συζήτηση φυσικά δεν ξεκίνησε από το μηδέν. Είχε ως βάση το ήδη υπάρχον πλαίσιο αρχών και επιδίωξε να βρει πώς αυτό θα γίνει σαφέστερο, ώστε να ικανοποιεί όλες τις ανάγκες που πριν περιγράψαμε. Έτσι η αντίληψη ότι το μικρόφωνο δίνεται απευθείας στα κινήματα χωρίς μεσολαβητές, ενάντια στην εξουσία του πομπού, ενάντια σε ρατσισμό, εθνικισμό, φασισμό, σεξισμό, εμπόρευμα (και όχι μόνο ενάντια στη διαφήμιση), ιεραρχία, με την αυτοχρηματοδότηση να αποτελεί το μέσο επίλυσης του οικονομικού ζητήματος και τη γενική συνέλευση να λειτουργεί αμεσοδημοκρατικά και να αποτελεί το μοναδικό αποφασιστικό όργανο για όλα τα ζητήματα που αφορούν στο κοινωνικό - πολιτικό περιεχόμενο και τις κινήσεις όλου του σταθμού, αποτέλεσαν πριν και αποτελούν και τώρα τις συμφωνίες που όλοι αποδεχόμαστε και προσπαθούμε να τηρούμε και να υλοποιούμε.

Για αυτά που ήταν επιπλέον αναγκαία η συζήτηση κράτησε δύο χρόνια αφού δε διαλέξαμε τα μαχαίρια για την επίλυση των διαφωνιών αλλά τη διερεύνηση αυτού που θα ήταν ικανοποιητικό και ταυτόχρονα θα εξέφραζε όλους, καθώς μόνο αυτό ταίριαζε στο ήθος των μελών αλλά και στη λογική μας για αυτό που ήταν η Ουτοπία αλλά και που θα έπρεπε να παραμείνει. Η κατάληξη της συζήτησης δεν κατόρθωσε να βρει μια διατύπωση που θα έλεγε άμεσα τι είναι η Ουτοπία. Βρέθηκε όμως ως λύση να οριστούν τα κριτήρια που θα πρέπει να πληρούν τα μέλη του ρ. Ουτοπία (νέα και παλιά) όσον αφορά στο λόγο που βγάζουν μέσα από το σταθμό, κάτι που εμμέσως βέβαια καθορίζει και το τι θέλει να κάνει ο σταθμός. Τα κριτήρια αυτά είναι ο καθένας να έχει 1) κάτι να πει ενάντια στην εξουσία, 2) μια πρόταση επικοινωνίας στηριγμένη στην ισότητα, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη και 3) μια πρόταση για μια άλλη κοινωνία πολιτικής και οικονομικής ισότητας με δεδομένα και πάλι όλα τα στοιχεία που προαναφέραμε. Αυτά βέβαια ως στόχος, ως το επιθυμητό για το σταθμό χωρίς δηλαδή να ισχυριζόμαστε ότι το έχουμε και απόλυτα καταφέρει.

Τα κριτήρια αυτά βέβαια δε βγήκαν έτσι απλά και στεγνά όπως ίσως ακούγονται. Ως αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης συζήτησης, με επεκτάσεις σε πολλά ζητήματα, γίνονται αντιληπτά με συγκεκριμένο τρόπο και σημαίνουν πολλά πράγματα για εμάς, τα οποία επίσης για να είναι αντιληπτά και από άλλους πήραν τη μορφή αποφάσεων που διευκρινίζουν και ορίζουν ακόμα καλύτερα το παραπάνω πλαίσιο. Έτσι θεωρήσαμε ότι ως συλογικότητα που θέλει να αυτοχαρακτηρίζεται ως κομμάτι του κοινωνικού κινήματος, θα πρέπει να μην περιορίζεται στο ραδιοφωνικό λόγο αλλά και να εκφράζει την αλληλεγγύη της, όταν δε συμμετέχει άμεσα, σε περιπτώσεις κίνησης ή και καταστολής αντίστοιχων συλλογικοτήτων ή και ατόμων που κινούνται μέσα στα χαρακτηριστικά που πριν περιγράψαμε και μόνο όταν ομόφωνα και αβίαστα συμφωνούμε όλοι σε αυτό. Ενδεικτικά αναφέρουμε την αλληλεγγύη στους εξεγερμένους της επαρχίας Chiapas του Μεξικό και όσους εξεγέρθηκαν στην Αλβανία ενάντια στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση, αλλά και στους 4 της καμάρας τους φυλακισμένους απεργούς της ΕΑΣ, τους Μετεωρίτες και πολλές περιπτώσεις πολιτικών κρατούμενων διατηρώντας πάντα την κριτική ματιά σε κάθε περίπτωση. 1/4λα αυτά ως Ουτοπία και όχι απλά ο καθένας μόνος του και χωρίς να θεωρούμε ότι μπορεί ποτέ το ρ. Ουτοπία να αποτελέσει τον κύριο κοινωνικό φορέα αυτών των κινήσεων.

Επίσης κοινή είναι η συμφωνία ότι, επειδή είμαστε αντίθετοι με τις ιδιότητες του Dj και του δημοσιογράφου και κάθε φύσης ειδικών του λόγου, ότι τα μέλη του ρ. Ουτοπία ως μόνη ιδιότητα αυτή που επικαλούνται είναι αυτή της συμμετοχής στο κοινωνικό κίνημα, ο καθένας στο δικό του βαθμό βέβαια και όλοι μαζί στις καλύτερες και τις πιο δύσκολες στιγμές του. Παραδείγματα δεν είναι δυνατό να αναφερθούν ούτε νομίζουμε ότι πλήρως το έχουμε πετύχει.

Είναι φανερό ότι το νέο πλαίσιο δίνει ένα σαφέστερο στίγμα χωρίς όμως και πάλι να είναι πολύ εκτεταμένο. Χωρίς δηλαδή να καταλήγει στη μία ή την άλλη άποψη για το σύνολο των ζητημάτων που απασχολούν το κοινωνικό κίνημα. Αποτελεί απλά το γενικό πλαίσιο μέσα στο οποίο χωράνε πολλές διαφορετικές απόψεις όταν δεν είναι αντίθετες με αυτό. Απόψεις που εκφράζουν το φορέα τους και μόνο. Κρίναμε ότι το ρ. Ουτοπία δε θα έπρεπε, ίσως και να μην ήταν δυνατό, με βάση την ιστορία του, να γίνει μια πολιτική ομάδα ή να γίνει το ραδιόφωνο μιας και μόνο πολιτικής άποψης.

Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι δεν παίρνουμε και άλλες αποφάσεις. Το ότι δεν τις θεωρούμε απαραίτητες για τη λειτουργία δε σημαίνει ότι πολλές φορές δεν είναι αναγκαίο ή ότι αρνιόμαστε τις επιπλέον συμφωνίες εκεί όπου προκύπτουν από μόνες τους. Στις περιπτώσεις που είναι αναγκαίο αποφασίζουμε ομόφωνα, μετά από προσπάθεια σύγκλισης και σίγουροι ότι εκφράζονται όλα τα μέλη και ότι είμαστε πάντα μέσα στο συνολικό πλαίσιο του σταθμού. Έτσι πήραμε αποφάσεις ενάντια στην εξάρτηση και την ποινικοποίηση της χρήσης των παράνομων ουσιών, καθώς και γενικές βέβαια, απόψεις ενάντια στον εθνικισμό (την περίοδο των συλλαλητηρίων) όταν είδαμε ότι υπήρχε ταύτιση όλων στη συνολική ματιά αλλά και σε σημεία τα οποία μπορούσαμε άνετα να υιοθετήσουμε και από κοινού.

Αξίζει εδώ, αλλάζοντας λίγο το θέμα, να αναφερθούμε σε ένα άλλο ζήτημα και τον τρόπο με τον οποίο το αντιμετωπίσαμε, αυτό της ισότιμης συμμετοχής στις δουλειές που είναι αναγκαίο να γίνουν μέσα στην Ουτοπία αλλά και τις ευθύνες που προκύπτουν. Υιοθετήσαμε το σύστημα των ομάδων εργασίας στις οποίες χωρίσαμε τις τεχνικές φύσης δουλειές και στις οποίες συμμετέχουμε όλοι κυκλικά. 1/4σων αφορά τις ευθύνες που προκύπτουν με το νόμο αλλάζουμε κυκλικά τους υπεύθυνους προς αυτόν φροντίζοντας να μοιραζόμαστε ισότιμα τις ποινές.

Το οικονομικό είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που, όπως προβλέπαμε, προέκυψε κατά τη διάρκεια αλλά και μετά την εγκατάσταση στο Χορτιάτη. Περί τα 3.000.000 έξοδα μεταφοράς και πάνω από 200.000 τα πάγια μηνιαία έξοδα με τη ΔΕΗ του Χορτιάτη να δεσπόζει, ήταν το αποτέλεσμα αυτής της μεταφοράς και αυτό αντιμετωπίζουμε ώστε να μπορούμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε. Αν συνυπολογίσει κανείς τα έκτακτα έξοδα από βλάβες μηχανημάτων, δίκες κ.λ.π. μπορεί να καταλάβει κανείς γιατί με πολύ μεγάλη δυσκολία κατορθώνουμε να τα βγάλουμε πέρα. Το πλαίσιο γνωστό: αυτοχρηματοδότηση και καμιά σχέση με σπόνσορες, διαφημίσεις, αλλά και επιχορηγήσεις από δήμο,

κράτος κ.λ.π. Παρ'όλα αυτά τα χρήματα από τις τσέπες μας δεν έφταναν και δε φτάνουν καθώς οι περισσότεροι από εμάς είναι άνεργοι, ή φοιτητές και μαθητές και έτσι έπρεπε να βρεθούν άλλες λύσεις. Ακολουθήθηκε την πρώτη περίοδο η πεπατημένη των συναυλιών με εισιτήριο και γκρουπ γενικά "προσεγμένα" με πρώτο - πρώτο το τριήμερο που συνδιοργανώσαμε με το ρ. Κιβωτός. Στο σημείο αυτό όμως είδαμε ότι υπήρχε μια αναντιστοιχία με τα λεγόμενά μας την οποία και προσπαθήσαμε να ξεπεράσουμε. Έχουν γραφτεί αρκετά κείμενα από την πλευρά μας για το ζήτημα αυτό. Αρκεί για σήμερα να υπενθυμίσουμε γενικά ότι στις εκδηλώσεις που διοργανώνει το ρ. Ουτοπία υπάρχει εισιτήριο κόστους ή κουπόνι στην είσοδο, καθώς και ότι τα group που παίζουν μουσική θεωρούνται ως συλλογικότητες που έχουν κάτι να πουν οπότε και αντιμετωπίζονται όπως και όλες οι άλλες συλλογικότητες που είναι καλεσμένες στο τριήμερο και που σε γενικές και πάλι γραμμές επιλέγονται με βάση τα κριτήρια που προαναφέραμε. Ως μόνη εμπορική διαδικασία που διατηρείται είναι αυτή του μπαρ του οποίου τα έσοδα πάνε στο σταθμό αλλά και, ένα ποσοστό, σε κινήσεις αλληλεγγύης που αυτός επιλέγει. Επιπλέον μέθοδοι που παραμένουν σύμφωνες με το τωρινό μας σκεπτικό και έχουν προσπαθηθεί είναι η διακίνηση κουπονιού και η δημιουργία ενός σταθερού, με χαρακτηριστικά, δικτύου οικονομικής στήριξης του σταθμού. Μετά την πρώτη αποτυχημένη προσπάθεια ξαναεπιχειρείται η δημιουργία ενός τέτοιου δικτύου από κοινού αυτή τη φορά με το ρ. Κιβωτός. Να σημειώσουμε εδώ, μια και αναφερθήκαμε σε αυτό, ότι τα τριήμερα, έχοντας απεξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από το οικονομικό, έχουν αποκτήσει και ένα διαφορετικό χαρακτήρα και μια ιδιαίτερη αξία για εμάς. Αποτελούν έναν κύριο τακτικό τρόπο με τον οποίο προσπαθούμε να κατορθώσουμε δύο πράγματα. Να απευθυνθούμε εξωραδιοφωνικά στους ανθρώπους αυτής της πόλης και να έρθουμε σε μια διαφορετική επαφή γύρω από θέματα που θεωρούμε σημαντικά καθώς επίσης να συναντηθούμε με ομάδες και άτομα που έχουν μια διαρκή παρουσία στο ανατρεπτικό κίνημα, και όχι μόνο της Ελλάδας, δίνοντας και σε αυτούς τη δυνατότητα να απευθυνθούν μέσα από τους χώρους της εκδήλωσης. Οι επανειλημμένες συνδιοργανώσεις (ρ. Κιβωτός, 3,2, Άνοιξη στο σκουπιδότοπο, Villa Βαρβάρα) και τα ανοιχτά καλέσματα για συμμετοχή στη διοργάνωση δείχνουν τη διάθεσή μας να μην έχουμε το μονοπώλιο αυτής της εκδήλωσης. Αυτό που αποτελεί αμέλεια και λάθος μας, εν μέρει, είναι ότι δεν έχουμε κατορθώσει να συνδυάσουμε τις εκδηλώσεις με επιθετικές για την κυριαρχία κινήσεις μέσα στην πόλη. Εν αναμονή του φετινού τριήμερου θα ενημερωθείτε για τις εξελίξεις.

Ένα άλλο πολύ σημαντικό ζήτημα που μας απασχόλησε, σχεδόν υποχρεωτικά, ήταν η σχέση μας με τα ΜΜΕ. Είναι γεγονός ότι την περίοδο της καταστολής και πιο πριν, χρησιμοποιήσαμε, αφηθήκαμε ουσιαστικά να μας χρησιμοποιήσουν, τα ΜΜΕ. Μετά από αρκετή συζήτηση πάνω στην εμπειρία μας καταλήξαμε ότι το δίλημμα, που φαίνεται ότι απασχολεί πολλούς, αν παρά την αντίθεσή μας με τα ΜΜΕ συνεχίζουμε να απευθυνόμαστε σε αυτά, είναι ψευδές και ότι η ρήξη μας και σύγκρουσή μας με αυτά πρέπει να είναι θυνολική και δυναμική.

Πέρα από όλα αυτά πρέπει να πούμε και δυο λόγια για την παρουσία μας μέσα από το ραδιόφωνο. Είναι γεγονός ότι το σύνολο των υποχρεώσεων του καθενός, τόσο από τις δεσμεύσεις της καθημερινότητας όσο και από τις επιλογές του, δε μας επιτρέπουν να αξιοποιήσουμε στο έπακρο τις δυνατότητες του μέσου, και οι εκπομπές δεν είναι πάντα αυτό που θα μπορούσαν να είναι. Κάποια από αυτά όμως που έχουμε κατορθώσει είναι πρώτα από όλα οι εκπομπές αντιπληροφόρισης. Εδώ και αρκετά χρόνια σταθερές, στο βαθμό του δυνατού και ανάλογα με τις κοινωνικές εξελίξεις, τριώρες εκπομπές με μια συγκεκριμένη αντίληψη για την πληροφορία, που επίσης έχει γραφτεί και που σε γενικές γραμμές θα την ορίζαμε ως την ανατρεπτική πληροφορία. Μια προσπάθεια που, πέρα από εκπομπές έχει κάνει επανειλημμένα την προσπάθεια, (χωρίς ανταπόκριση) για τη δημιουργία δικτύου αντιπληροφόρισης καθώς και τη λειτουργία του ως κέντρο αντιπληροφόρισης με αρκετή επιτυχία κατά περιόδους.

Ένα επιπλέον σημείο που πάντα επιδιώκουμε είναι η υποστήριξη των κοινωνικών εκείνων κινήσεων που έχουν κάποια από τα χαρακτηριστικά που και πριν αναφέραμε, τουλάχιστον σε περιόδους όξυνσης της σύγκρουσής τους με την εξουσία. Αδιαμεσολάβητη ροή της πληροφορίας, δικτύωση των αγωνιζόμενων, αλλά κυρίως το μικρόφωνο απ'ευθείας στα υποκείμενα της δράσης. Έτσι, για παράδειγμα, το 90 στην κατάληψη της ΦΛΣ για το Μελίστα, πέρα από τη συμμετοχή του καθένα σε αυτήν, στήσαμε το Ρ.Σ. της κατάληψης και δικτυωθήκαμε με αυτόν δίνοντάς του μεγαλύτερη εμβέλεια, όπως και το 92 με τις μαθητικές καταλήψεις και το Ρ.Σ. του κατειλημμένου Ευκλείδη. Το 92 μάλιστα αποτελέσαμε και το κέντρο του δικτύου άμεσης απάντησης στην καταστολή που είχαν στήσει τα σχολεία μεταξύ τους. Το 95 με την όξυνση της καταστολής και με την άμεση απάντηση ενός κόσμου στη Θεσσαλονίκη δώσαμε τα μικρόφωνα απ'ευθείας σε αυτό τον κόσμο (δεν ήθελε και πολύ προσπάθεια άλλωστε), επιδιώκοντας αυτή τη φορά και την πανευρωπαϊκή δικτύωση, ενώ την ίδια ακαδημαϊκή χρονιά οι Μετεωρίτες πήραν από μόνοι τους τα μικρόφωνα σε δική τους εκπομπή όπως και φέτος η επιτροπή αλληλεγγύης στο Σπύρο Δαπέρογλα και πολλά άλλα παραδείγματα. Είναι

φανερó ότι σε óλες αυτές τις περιπτώσεις τόσο ως σταθμός όσο και ως μέλη διατηρούμε την αυτονομία της άποψής μας και την κριτική μας ματιά στα γεγονότα.

Αυτά αποτελούν κάποια από τα πολλά ζητήματα που μας έχουν απασχολήσει όλα αυτά τα χρόνια μέσα στο ρ. Ουτοπία. Κάποια από τα ζητήματα για τα οποία θελήσαμε να σας ενημερώσουμε προκειμένου να γνωρίζετε σε τι σας καλούμε να σταθείτε αλληλέγγυοι. Πέρα από τις προτάσεις για κινήσεις αλληλεγγύης θα μας ενδιέφερε και μια συζήτηση πάνω σε αυτά τα ζητήματα.

Η Γ.Σ. του Ρ. ΟΥΤΟΠΙΑ.